

že si večer pokutíme, jsem si řekla. Páč venčení bylo v rukou páníčka. Ve středu je vždycky germánština a to po příchodu z práce stihnu před odchodem akurát tak jít jim naproti, přivítat se s nima a protože je vždycky chytím skorem na tom stejném místě, pocvičíme krátkou klidnou chůzi a už jsme doma. Pak pesanům připavit dlábés a mazat se zdělávat a týrat mozkovnu. A když si tejrám mozkovnu já, tak abych v tom nebyla sama a aby se oni necítili nevyužitý, tak si dáme taky trochu mozkolámání. Šlo se postupně po jednom pěkně do cvičícího pokoje. Napřed pochopitelně Rumíček, to je jasný. A vzali jsme to pěkně důkladně, krátký pozornostní pocvičení a pak jdeme pracovat vědátorsky. Na rozcvičku organizérskej hlavolam. "Pak si dojdeme nakoupit, jo Rumíčku?" A Rumíček pěkně řape s košíkem plným nákupů a šmrdlá si ocáskem. "Každej nákup se musí ale zaplatit, víš?" tak šup k pokladně :-)... a Rumíček si to účtuje jako divej. Co tam máme dál??? Jo! "Hele tohle jsme dlouho nevytáhli." a vyndávám tlustý dlouhý lepenkový tubus. Je to věčička zdánlivě jednoduchá, ale tak úplně to není. Volně nasypané dobrůtky by sice z něj vypadávaly snadno, leč - když papírem zaslepíte jeden konec a ty dobrůtky v tom dlouhém tubusu nasypete až k tomu zaslepení, je to trochu práce je přemluvit, aby se vykutálely ven. Pokud tedy nejste Bubinka, nebo Talířová, který rozhodně nehodlaj bádat, když je ve hře žvanec. Jedna jak druhá měly stejný řešení. Hned z první. Popadnu tubus, zvednu ho a dobrůtky vysypu. A když hned nevydá?? Tak s ním zatřesu a voni vylítaj, tak jako tak ☐ ☐ . Inu ženský razantní.

To Rumíček je badatel, takže jako první opatrně kutálí tlapičkou tubus sem a tam. Po chvíli se něco uráčí vypadnout ven. A další asi stojí ve frontě u východu, takže si k tomu Rumíček lehne a natahuje jazyk dovnitř, co to dá, aby je vylákal ven. I tak se ale nějaký opozdilci courají vzadu a to už Rumíček přistoupí k metodě zvané BubiTali metoda, popadne tubus a přinutí ho vydat i ten zbytek pamlsků. Je spokojenej a číhá, co bude dál.

"Tak ještě trochu potýráme mozkovnu Rumíčku?" "JO! " Poskakuje ten zrzavej hopík. Dobře, беру bedýnku s otvory pro kostičky a tři kostičky. "Tak hezky pracuj!" ...šup.. vhodí Rumíček kostičku do otvoru a raduje se, jak je šikovnej. Ta druhá ho trochu zlobí, protože pořád vyskakuje ven a nechce se v otvoru usalašit. (když ono je to těžký, když nemáte ruce, ale jen tlamičku, kterou to někam dáváte) . Ale nakonec tam hópne, stejně jako ta třetí. "Joooo, seš výýýbornej, výýýbornej, hošíčku můj!" "Sem, sem, sem! Sem náhodou nejvýbornější." hopiká si Rumík. Tak ještě něco malýho na závěr.... "Víš, co... pomůžeš mi naskládat na gauč tady ty polštáře, co jsem sundala, jo?? " "Jasňačka, žádněj problém." a už je tam fedruje. "Tak pojď ty můj pomocníku, nemůžeme tady bejt do rána, taky musí Talimůra, jo?" "Noo, ale dáš mi

dobrůtku , za to , dáš??” “Aby ne, však si ji zasloužíš, jak jsi hodnej a trpělivej!”

Otevřu dveře od kuchyně, kde stepujou TupoFleky, který se hned řítěj do pokoje zjistit, co jsme tam celou dobu dělali. Rumiček dostane svůj desátek a já se jdu věnovat splašilému stádu fleků.

“Tak... Tali....” “SEDIM! Vidíš? SEDIM!” “No sedíš, ale zadek ti skáče, jak poklice na hrnci.” “ALE SEDIM!” voči má vyšpulený jak Hurvínek. “Tak, jo, jdem na to. Dáme si taky trochu tý pozornosti!” Točím se do různých směrů a TupoFleky se mě snaží následovat a získat tak to kliknutí. Pak chodíme pomalu sem a tam pokojem a úkolem není nic jednoduššího, než v klidu sledovat můj krok a směr. Klik, dobrota, klik dobrota....klik, dobrota. “JOOO SEM DOBRÁÁ!” vystřelej se Fleky do prostoru. “Seš fakt pako, Talino!” Stojím a čekám, až se uklidní. “Jo, aha, promiň. SEDIM!” “To je doba, ale”. “No jo, ale se-diiim! Měla bys bejt ráda! A ne čučet jak kyselá vourka! A co tam máš dál?”

“Půjdem nakupovat! Na. Tu máš košík a dem!” Jdu ke dveřím a za mnou dementik s košíkem, co si důležitě vykračuje. “No seš výbornááá, výborná seš.” “JOO?? FAKT? SEM DOBRÁÁÁ!” a fleky se roztočej do přemetů. “Bože uklidni se ty Joudo, zabiješ mě!” “To je jedno, vodevři skříň!” a drbne hlavou do dveří skříně. “Nic! Až se uklidníš!”.....”Sedim teda, sedim, sedim, ale dělej, dlouho to nevydržim, víš to!” Tak jdu a vyndám koudel (provázky smotaný do klubka) a hodím ho Flekatici. “ŽJOOO KOUDEL!” a už to drtí. Pocvičíme trošku přinesení věcí a to věcí velmi interesantních, který se moc přinášet nechtějí. Radši by se s nima někde leželo a žouželilo a ne přinášelo. “Talinkooo? Podáš mi to?” “Nevim hele, asi ne!” žouželí si. “Nebud' sobec jo? A podej mi to, podej, pod' honem!” Fleky zvednou zadek a dumaj. “Tak pod', uka, co to máš, jo?” Fleky se zvednou teda cely a podají mi to. “No vidíš, vidííš, to jak jsi šikokvňoučká holčička. Na!” a mrsknou jí to zpátky.

Pak si vezmu organizérskéj hlavolam, připravím do něj dobrůtku a to už jsou Fleky v pozoru, Koudel zapomenuta a poté na první povel přinesena. Pošlu Fleky na druhý konec k oknu, ať se tam posadí. Na druhý konec místnosti ke dveřím položím hlavolam a stoupnu si mezi Tali a hlavolam. A zavolám “Ke mně!” Nařítí se, ani se nepokouší oběhnout mě. “Ty seš ale nejšikovnější Talinko, víš? Tak pojď” ukážu na hlavolam a Tali do něj zaboří hlavu a pracuje si. Když to všechno vysbírám, pochválím jí, jak pěkně jí to šlo a jdeme za Rumičkem. Pak si sednu na zem, rozložím je oba vedle sebe..... a vypnu se, mozek dostane volno a já si

Něco málo po večeri....

užívám to, že je chvíli klid a jen tak je hladím.

